

POHRZENÍ POMÍJEJÍCÍHO SVĚTA

Svatořeční muzika 117

Co po - ma há svět ská slá - va, an po - mí - ji ja ko trá - va?
svět - ská slá - va,
svět ská slá - va, ja - ko trá - va?

Dým v po - vě - tří vě - trem hy - ne, ži - vot náš dnes, zej - tra mi - ne.

1. Co pomáhá světská sláva,
an pomíji jako tráva?
Dým v povětrí větrem hyne,
život náš dnes, zejtra mine.
2. Co trůn pánuv, berla králův,
co koruny potentátův?
Všecko někdy vezme konec,
smrt poslední chce mít tanec.
3. Co spomáhá krásným býti,
třebas tvář anjelskou míti?
Nejpěknější sprcha růže,
v hrobě hníje tělo, kůže.
4. Měj i oči křišťálový,
měj i pysky korálový,
buď vlas žlutý víc než zlato,
v brzkém čase bude bláto.
5. Měj zlatohlav neb hedbáví
a cokoli oči vábí,
zlato země jest červená,
marná jest u lidí cena.
6. Co jest roucho šarlatové?
Krev jest, lejno hlemežd'ové,
pejše musí sloužit moře,
bude někdy těžké hoře.
7. Co choditi v aksamitě?
Ošat'te se, jak umíte!
Pošlo z červíčkův přediva,
nač se světa pejcha dívá!
8. Co červ z sebe vyhazuje,
velice člověk šacuje!
V tom se sadí a nadýmá,
své kochání, rozkoš mívá.
9. Měj se dobře, marný světe,
kratičký dym, jarní květe,
nedám se tobě mámiti,
volím věčnou rozkoš míti.
10. Čiň, jak tě tvá vede líbost,
já nestojím o tvou milost.
Vzdychám, dychtím po věčnosti,
časně sahám k pobožnosti.